

[Iver Poulsen.]

nye punktskatter til et beløb af ca. 250 mill. kr., endskønt pristalsstigningen kun betød en stigning i statens lønudgifter på ca. 190 mill. kr. og der var nogenlunde sikkerhed for, at statens indtægter — som det også har vist sig — ville stige mere end statens lønudgifter. Regeringen vidste, at helhedsløsningen foruden lønglidningen ville give en lønstigning på 2 pct., og det var den, regeringen ville forsøge i nogen grad at neutralisere med de nye skatter på øl, vin, spiritus, cigaretter og benzin; for den nye dyrtidsportion skulle jo ikke betyde øget købekraft, men kun dækning for allerede skete prisstigninger — så det er forståeligt, om lønmodtagerne føler sig holdt for nar.

Særlig iøjnefaldende har regeringens forkærlighed for udenlandske lån været. I en tid, da alle hænder var i arbejde og vi havde overbeskæftigelse, måtte regeringen, bl. a. som følge af omsforliget, låne penge i udlandet for, som det hed, at stimulere vore løbende valutaindtægter. Der var først på året 1963 kun lånte penge i valutakassen. Resultatet er blevet, at Danmark under den nuværende regering har mere end 9-doblet sin gæld til udlandet, nemlig fra 400 mill. kr. i 1960 til ca. 3.700 mill. kr. i 1964. Hvis vi har haft gode tider her i landet, er de i hvert fald administreret meget dårligt af regeringen, når det har været nødvendigt i den grad at leve på kredit. Og selv om regeringen finder det hensigtsmæssigt at låne i udlandet, når det kan ske under gode rentevilkår, så er det nu altid sådan, at lån både skal forrentes og afdrages, og her har Danmark påtaget sig en rente- og afdragsforpligtelse, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen allerede har nævnt, på ca. 400 mill. kr. om året. Når der føres en sådan økonomisk politik i en tid, hvor de internationale konjunkturer er med os, hvordan vil det så ikke gå, når konjunkturerne bliver mindre gunstige for os, som der synes at være tegn på at det er ved at ske?

Vi finder det helt urimeligt, at regeringen ikke har givet den private opsparing bedre kår, så vi selv kunne have præsteret den kapitaldannelse, der kunne og burde have forhindret, at det blev nødvendigt for Danmark og danske virksomheder at gå til ud-

landet for at låne penge i en tid, hvor alle hænder er beskæftiget og alle hjul er i gang.

De diskontonedssættelser, som regeringen er så stolt af, er for længst opvejet af den voldsomme stigning i obligationsrenten, som naturligvis burde være fulgt af en diskontoforhøjelse, hvor ubehagelig en sådan end måtte være. For det er meningsløst nu at gøre de private banker til syndebug for regeringens undladelsessynder, og den kreditstramning, der nu skal praktiseres gennem bankerne, vil ramme alt for meget i flæng. Det er ikke overdrevent at sige, at det er tegn på en grov økonomisk uorden, at vi skal have to renteniveauer for, indtil valget er overstået, om muligt at dække en smule over de alvorlige følger af regeringens økonomiske politik.

Siden forsvarsforliget i 1960 har der været enighed om, at vor udenrigspolitik skulle hvile på to ligeberettigede fundament: vort medlemskab af Atlantsammenslutningen og vort medlemskab af De Forenede Nationer. Forsvarsforliget blev gennemført bl. a. med den begrundelse, at med det radikale parti som partner var forsvarsspørgsmålet løftet op over partipolitikken, og det var nok et offer værd. I dag viser det sig, hvor farligt det er at indgå forlig om forsvarsspørgsmål med de radikale. Nu undsiger de faktisk forliget. De gik med for at få forsvarsordningen så ringe som muligt, for at forhindre stationering af fremmede tropper på dansk jord og for nu at kræve konjunkturbestemt tjenestetid. Landets forsvar skal altså efter de radikales opfattelse være noget, man giver sig af med, når man har tid, og nu er de radikale igen ved at gøre forsvarsspørgsmålet til kastebold imellem de politiske partier, og det kan ikke beklages dybt nok.

Tanken om Danmarks udtræden af NATO og om at stille Danmark under FN's beskyttelse er helt ubegribelig, eftersom FN jo ingen magtmidler har til at beskytte nogen med, og der er vel ingen, der for alvor tror, at den kommunisme, hvis mål er verdensherredømmet, og som er stærkt oprustet, vil respektere andre midler end dem, den har vist at den selv vil bruge til at undertrykke andre nationer med. En svækkelse af vort forsvar vil sige, at vi svigter de forpligtelser, som må være en naturlig følge af